

„Přidej k tomu něco tvrdohlavosti a řekl bych, že tu máme klasický případ pitomosti,“ odpověděl Hunt.

„Jste *kurva* normální, vy dva?“ obořil se na ně Ithan.

Bryce se na Hunta usmála, a když uviděla, jak mu pobaveně září oči, pustila z hlavy všechny myšlenky na zasnoubení, svého otce i Asteri. Pak se však znovu otočila k Ithanovi a úsměv jí přešel.

„Slibuju, že ti rány vyčistím, co nejrychleji to půjde, a budeš moct jít,“ řekla.

„Nemusíš nijak spěchat. Ne že bych měl kam jít.“

Hunt ztuhl. „Amelie tě vykopla?“

„Sabine mě vykopla,“ zavrčel Ithan. „Tohle... udělala to spolu s Amelií a ostatními.“

„Proč?“ Na víc se Bryce nevzmohla.

Ithan jí oplatil pohled. „Proč myslíš?“ Bryce zavrtěla hlavou. Pocítila příval znechucení. Ithan mluvil dál: „Znáš Sabinin přístup. Před pár týdny mě nějaký novinář odchytl v baru a vyptával se mě na ten útok na jaře. A já mluvil o... o tom, co se stalo. Jak jsem ti pomohl. Ten článek vyšel dnes ráno a Sabine se očividně nezamlouval.“

„Aha?“ Hunt povytáhl obočí.

Svaly na Ithanově pohmožděném krku se pohnuly, když polkl. „Asi za to mohlo i to, že jsem se tě zastával,“ řekl Bryce. „Proti jedné Sabinině nechutné poznámce.“

Bryce odolala pokušení vytáhnout mobil a vyhledat si ten článek. Nic v něm by jí nepomohlo, aby se v tuhle chvíli cítila líp. Proto řekla: „Sabine je městská radní. Vážně chce plýtvat časem na takový věci?“

„Vlci neurážej ostatní vlky.“

„Ale ty ses tím neřídil,“ namítl Hunt.

„Sabine taky ne.“ Potom smutně, znaveně dodal k Bryce: „Představený tě nazval vlkem. To mi stačí. No, ehm... Vadilo mi, co Sabine řekla. Ale jí asi zase vadil ten článek. Takže jsem mimo hru.“

Bryce dlouze, předlouze vydechla.

„Proč tě přinesli sem?“ zeptal se Hunt.

Ithan zkrivil obličej bolestí. „Perry si vzpomněla, že jsme kdysi dávno byli kámoši.“ Pokusil se zvednout a nezvládl to. „Ale dej mi pár minut a zmizím.“

„Zůstaneš tady,“ řekla Bryce. Upřímně řečeno, po dnešní noci to byla poslední věc, o kterou stála. Zvláště když ji ještě čekal telefonát s mámou, kterou musela přesvědčit, ať odjede z města. Bohové, kdyby Ember zjistila, že je Ithan tady, nikdy neodcestuje. Milovala ho jako vlastního syna. Bryce to pomyslení rychle zapudila. „Máš štěstí, že tě Sabine nezabila.“

„Věř mi, že to chtěla udělat,“ odvětil Ithan hořce. „Ale nestál jsem jí za právní tahanice, který by ji pak čekaly.“

Bryce polkla. Connorův mladší bratr byl kdysi po Danice jejím nejlepším kamarádem. Fury a June poznala až po něm. Bohové, kolik zpráv si s Ithanem za ty roky poslali? Kolik dětinských vtípků spolu prohodili? Kolikrát poskakovala na tribuně při jeho solbalovém zápasu a z plných plic ho povzbuzovala?

Teď jí muž před ní připadal jako cizinec.

„Měl bych jít,“ trval na svém Ithan a jeho hlas zněl pohnutě. Jako by si taky vybavil jejich společnou minulost. Jako by jí to vyčetl z tváře.

„Do prdele, posad' se,“ řekl mu Hunt. „Nemůžeš ani chodit.“

„Fajn,“ nechal se přesvědčit Ithan. „Na jednu noc.“

Musel být pořádně zoufalý.

Bryce vzdorovala tomu pocitu, jenž jí svíral hrud'. Vylovila mobil. „Dobře.“ Podívala se, kolik je hodin. Skoro půlnoc. Její rodiče už se nejspíš chystali do postele. „Musím si zavolat.“

Hunt si uvařil kafe bez kofeinu, jen aby se něčím zaměstnal, zatímco Ithan ležel na stolku za ním a krvácel. Chodbou k němu doléhaly útržky Brycina hlasu, když hovořila s rodiči.

Příští týden naplánujem dlouhý víkend. Možná bysme s Huntem mohli zajet k vám. Myslím, že konečně rád uvidí Nidaros.

Hunt nadzvedl koutky úst. Navrhovala, že ho zaveze k rodičům? Bylo mu jedno, že lhala, jako když tiskne.

Kávovar zapípal okamžik předtím, než Bryce řekla: „Tak dobře. Sejdeme se v šest v hotelu. Jo. Ranní ptáče dál doskáče. Jasně. Mám vás ráda. Čau.“